Den lille måge

Sommeren har kaldt Hvalrosserne ind mod Land. Før lå de langt udenskærs i store Våger og sloges med Is og Uvejr; nu trækker de indover mod smult Vande for at hvile ud i Solen på drivende Isskosser.

Havet ligger strålende af Løfter som et hvidt Bånd om de stejle Fjældkyster og kruses kun nu og da i mørke, farende Strimer, når Hvalrosserne kommer svømmende i Flokke og kløver Spejlet. Da genlyder Stilheden af fjerne og befriende åndedrag, et stønnende Suk strømmer ud gennem Svælgene, og Dybets Pres på de mægtige Lunger får Luft og tømmes ud. En lille Røgsøjle driver op foran de blanke Hoveder og buede Rygge, og når Indladningen er fuldbragt, forsvinder de store Dyr atter med et Dask og et sprøjtende Skvulp fra Bagluffernes spændte Vifter.

Men Hvalrosserne er ikke ene om at fejre Sommer. Luften er fuld af Klange, så snart man lægger Øret til, og selv de nøgne Udhavsskær er sprunget ud af det store Øde. Edderfuglene er begyndt at ruge, og overalt hører man deres Avorq-avorq!, der er Havets Lyd midt imellem Sang og Skrig. Avorq-avorq! Snart varmt og fuldtonende fra en brun og dunhed Moder på Reden, snart længselsfuldt og utålmodigt fra en hvidbroget Fader, der er ude efter Føden: og en egen Stemning af Redevarme og Ømhed lægger sig over dit Sind. Og kommer du roende i din Kajak ud til Øen, vil du fornemme en Storm af Vingeslag, når alle de Tusinder af Redernes Bevogtere flyver op og haster ud over Havet.

Vi ligger på Sommerfangst ved Saunders Øen; mange Telte er samlede, og medens Kvinder og Børn nyder Solvarmen mellem Tuer og Græs, jager Mændene på Havet.

Røgen fra Kogebålene hæver sig stille op imod Himlen. Der koges mange Steder, og der smavses efter Evne, alt hvad en ædelysten Fantasi kan overkomme efter Vinterens omstændelige Holden Hus med Føden. Nu er der noget for enhver Smag: kødfulde Alke, fede og velpillede Hunedderfugle eller unge Hvalrossers saftige Kød.

Vor Idyl skræmmes et Øjeblik op af sin Ro ved et Råb, der kommer fra Teltenes Vagtpost, „den lille Måge":

„Se, se! Nu harpunerer de en Hvalros!"

Og langt ude til Søs får vi Øje på en Fangeblære, der farer hen over Vandet, trukket af en dødssåret Hvalros, medens alle de mange små Kajaker sætter efter Flygtningen og lader deres Lænsere suse ned over den, så snart den kommer op for at drage ånde.

„Nu får de en Hvalros!" gentager „den lille Måge" med sin skingrende Stemme, og hans store Øjne lyser, som om han selv var midt inde i Kampen og Spændingen.

Tatteratten eller „den lille Måge" var engang Stammens bedste Jæger, den dristigste i Kajak, den hurtigste efter Vildren på Fjældet og den mest udholdende på Langfarterne efter Bjørn. Han lærte at bruge Bøssen før nogen anden, i de Tider da Buen og Harpunen var de eneste Våben, og når han lagde ud på sine Fangstrejser, havde han altid de uforfærdede og ærgerrige blandt de unge i sit Kølvand. Den, som besøgte ham, kunne ikke blive træt af at fortælle om al den Velstand, man mødte i hans Vinterhus, hvor Væggene var beklædt med Renhuder, og selv Gulvet var af Træ; og alle, som kom der, blev overdådigt beværtet; for i hans Kødgrave lå Kød af alle Slags Fangstdyr i større Dynger, end nogen Vinter kunne tømme. Al denne Velstand nød han sammen med sin unge Kone, der passede hans Hus og beredte Skindene fra hans Fangst; og alt som årene gik og hans Færdighed voksede med Erfaringen, for han videnom langs Kysterne og jagede aldrig forgæves.

Men så hændte det en Dag, at den lille Måge blev syg. Han kom hjem fra en Jagttur, som sædvanlig med Sæl på Slæb; men da han kom i Hus og skulle flænse, smertede det sådan i Lænder og Ben, at han måtte søge Hvile på Lejet; og Skæbnen ville, at han aldrig mere skulle rejse sig. I lang Tid svævede han mellem Liv og Død uden at være ved Bevidsthed, og da han langt om længe kom til sig selv og ville rejse sig op, opdagedes det, at Benene var visnet under ham. Stammens bedste Fanger var blevet lam.

I Begyndelsen sad Sygdommen kun i Underkroppen; han kunne sidde op og bevæge Armt og Hoved; men efterhånden

som årene gik, bredte Lammelsen sig, Halsen blev stiv og Armene slappe. Nu er han efter en Menneskealders Sygeleje kun Skind og Ben, og Øjnene er det eneste, han kan bevæge. Så længe han endda kunne røre et af sine Håndled, påstår han, var det ikke så galt fat; for da kunne han dog dirigere en Kløpind hen til de mest angrebne Steder på sit Legeme; men det er nu længe siden, og Masser af små, blodtørstige Parasiter har fundet et udmærket Fristed i de Skindpjalter, der dækker over den forhenværende Storfangers Legeme. Selv Munden er ved at lukke sig, og for at kunne give ham Føde ind har man derfor måttet slå hans Fortænder ud.

Således er de legemlige Rester af Tatteratten, og så uhyggelig er han at se på, at man taber Mælet, når man kommer ind til ham. Hans indfaldne Kinder og Kroppens benede Knogler fører Tanken tilbage til kendte Billeder af Indere, der er ved at dø af Hungersnød, og hans Omgivelser er så fattige, hans Sovepose så slidt og pjaltet, at man ikke skulle tro det muligt for et menneskeligt Væsen at friste Livet under sådanne Forhold.

Han er jo nemlig som lam og uhelbredelig i den beklagelsesværdige Situation, at hans fortsatte Liv af Landsmænd regnes for en Luksus, da han ikke kan hjælpe sig selv og heller aldrig nogensinde vil kunne komme til det. Takket være en opofrende Moder, der er hans Barnepige Nat og Dag i al hans Hjælpeløshed, får han Lov til at leve, stik imod Stammens Love; kun Konen har man taget fra ham og givet til en, der kan forsørge hende.

Medens ellers mange unge og raske Mennesker går hen og dør under de Epidemier, som hyppigt hærger Bopladserne efter Besøg af fremmede Skibe, går Tatteratten altid fri. „Han er udødelig", siger nogle. „Nej, der er gået Stål i ham," er der andre, der påstår.

Det er sandt, han ser uhyggelig ud, denne levende Benrad; men kravler man ind til ham i hans Hule, hører hans Stemme og får fat i hans store, runde Øjne, er man ikke længe om at opdage, at det ligefrem vælder med Liv og Humør i disse sørgelige Rester af et Menneske. Han har hele den raske Mands Appetit på alt det, der foregår ude omkring; han betragter i allerhøjeste Grad sig selv som en levende, og når

han ler gennem sin lukkede Mund og spotter Dårskab og revser Overmod, kommer der altid den rene Askets Kraft over hans Ord. En vældig Sjæl må bo i dette Legeme, som trodser hele hans Livs store Tragedie; og den Visdom, han tilegner sig som en stille lagttager af andre Menneskers Forvildelser, har han god Tid til at bundfælde i sin store Ensomhed.

Han har trukket sig tilbage fra alt det håndgribelige, fra det, som vi hernede vil kalde for Håndværket i Tilværelsen, og da der ikke er andet tilbage af ham selv end netop hans Hjerne, der aldrig mere lader sig distrahere af Blod og anden Glubskhed, har han udviklet sig til at blive en Verdensboer, en, der har resigneret overfor sin Skæbne og som derfor altid befinder sig i den Ligevægt, som så ofte fattes andre, der må færdes *i* Livets vekslende Vejr.

Derfor er det altid forfriskende at besøge ham og høre ham tale. Og ofte er det hændt mig, at jeg, når jeg i mit farende Liv trængte til en Opstrammer gennem et Minde eller en Oplevelse, har sendt mine Tanker op til den lille Måge, der endnu af sin gamle Moder fragtes rundt mellem Bopladserne, surret fast til en Slæde og svøbt ind i gamle, luvslidte Huder. Han kan endnu samle de unge omkring sig, og skønt ingen hjælper ham og ingen er god imod ham, øser han dog op for dem allesammen af sit Livs rige Erfaringer. Og når han kommer ind på at tale om, hvorledes man lettest kravler ind på en Sæl eller behændigst angriber en rasende Bjørn, da er alt ham endnu så nær inde på Livet, at han bliver stakåndet af indbildt Spænding.

Om sig selv taler han ikke; jeg har aldrig nogensinde hørt ham beklage sig over den Lod, der blev hans; da jeg engang med Vilje brutalt slog ned på hans Fortid og sammenlignede den med den Måde, hvorpå han nu måtte leve — svarede han mig med et Smil, der rummede hele hans vise Resignation:

„Du skal ikke beklage mig; med et Menneskes Legeme dør al Utilfredshed og Længsel efter Forandring. Jeg har kun Ordene tilbage, de Ord, jeg hører, og de Ord, jeg selv giver. Og når man engang imellem bærer mig ud under åben Himmel, føler jeg kun Glæde over at beskue de vældige Lande, hvor mine Jagtstier engang gik. Nu har jeg kun een eneste Spænding tilbage, og den fornyer sig daglig, medens

Sygdommen breder sig over mit Legeme; det er Spændingen over, når den Dag vil komme, da den onde Skæbne vil lukke min Mund og gøre mig døv. Da vil jeg dø; for Mennesket har ikke nok i, hvad Øjnene ser."

Dette er vel nok den yderste Grad af Resignation, man kan nå til, og det gør godt at træffe den hos en såkaldet vild og rå Mand.

Hvert Forår, når Dagene bliver lange og Solen begynder at varme, kommer hans bedste Tid; da forlader han sin Hule og bliver lagt ud på en Slæde, med fri Udsigt over Hav og Land, og da vil intet kunne ske indenfor hans skarpe Øjnes Rækkevidde, som undgår hans Opmærksomhed; straks råber han det med sin skingrende Røst ud over Bopladsen og tager under Latter den Opstandelse, han skaber, som sit lille private Bidrag til Livet på Bopladsen. Det er ikke for intet bleven til et Mundheld ved den Boplads, hvor han opholder sig, at „intet sker uden gennem den lille Måge".

Således også i Dag.

Vi stod omkring hans Slæde og så på det spændende Skuespil, han havde indbudt os til. Pilende for Kajakerne gennem Vandet, og tunge Lænsere fløj hen over den sårede Hvalros, der kæmpede en fortvivlet Kamp for Livet med Søen fossende om sig. Trods den lange Afstand kendte Tatteratten alle Fangerne på deres Bevægelser, og for hvert Kast, for hvert Angreb fortalte han os om, hvem det nu var, der gik frem. Og når Hvalrossen hårdt ramt rejste sig i Hvirvler af Skum eller dukkede under med Fangeblæren hoppende efter sig, gav han sit Bifald tilkende med den Sagkundskab, som det sømmede sig for en af Stammens bedste Harpunerere.

Hvalrossen var snart dræbt. Kajakerne samlede sig om den, flk Bugserlinerne ordnet og roede langsomt indefter med det tunge Bytte på Slæb. Eftermiddagssolen kastede sine stærke Farver ned over Isfjældene, der drev forbi et Stykke ude, som Marmorpaladser med dybe, mørkeblå Portaler og spinkle, himmelstormende Minareter. Luften var så let og klar, at man kunne se mange Mil til Søs, og en Tågebanke, der havde ligget over Horisonten i flere Dage, var netop lettet og gav os fri Udsigt.

„Jeg drømte i Nat," fortalte Tatteratten, „at jeg var til Havs i Kajak; foran på min Kajak lå en stor Dynge Kiks, som jeg spiste af, hver Gang jeg lå stille og spejdede. Det betyder, at det store Skib vil komme i Nat, mine Drømme slår aldrig fejl."

„Aj—aj! Tatteraq har drømt, at der vil komme Skib i Nat!" lød det nu fra Mund til Mund, og der var dermed rørt ved en Sag, som opfyldte os alle i lige høj Grad; for i Slutningen af Juni plejer de skotske Hvalfangere at passere vore sydligste Bopladser, og da tales og drømmes der ikke om andet lange Tider forinden. Det er, som om alle de Længsler, der fødes under Vinterens Stavnsbånd, udfrir sig og skaffer sig Luft i Forventningerne om den Dag, da et stort Skib med fremmede Folk fra fremmede Lande skal komme til os med

Bud fra Verdener, der ligger på den anden Side de store Have . . .

Dage igennem havde vi forgæves været til Fjælds på Udkig; adskillige Gange havde en lumpen, blind Alarm skræmt os op af vor Ligevægt og slået os ind i den ville Rabies, som altid følger med det første Syn af de store Masters Konturer ude i Horisonten; og nu var man blevet mistænksom og vantro overfor alle Råb. Kun Tatterattens Drøm bragte atter Spændingen på sit yderste, og den ene efter den anden greb sig i at skælve og holde Vejret tilbage, så snart et Isfjæld langt forude fortonede sig skuffende ligt et Skib mod den klare Horisont.

Aftenen faldt på, og en kølig Havbrise strøg ind over Teltene.

Ude fra Edderfugle-Øerne kom en Hvalfangerslup langsomt roende ind mod Land. Det var Kvinder og Børn og nogle enkelte unge Mænd, der havde været ude på Æggetogt og nu kom hjem med Dagens Bytte. Båden var en Gave fra en af de mange Nordpols-Ekspeditioner, der gennem årene havde benyttet sig af Landets Arbejdskraft, og skønt den trak Vand som et Sold og var blevet skrøbelig gennem mange Somres Puffen mellem Isflagerne, blev den dog altid holdt herude ved det åbne Hav, langt fra de stille Fjorde. Man råbte op og sang i Takt til åreslagene, og al den larmende Ungdom fyldte Luften omkring os med godt Humør.

Tatterattens Øjne spillede, runde og blanke, over alt det, der her var at tage Vare på. Når en Sæl engang imellem dukkede op og sejlede nysgerrigt omkring langt fra Land, havde han allerede forlængst beregnet dens Afstand, før det var lykkedes os andre at få Øje på den.

Og medens vi således sad ude og nød Sommeren, blev vort „åbne Øje" af sig selv Midtpunktet for Bopladsens Liv. Gamle Kvinder kom og tømte deres Gryders Indhold hen over Klipperne foran os, og alle spiste uden Formaliteter under dette glade Sammenskud. Tatterattens Moder hældte Hvalrossuppe i Munden på sin Søn og tyggede nu og da en Mundfuld Kød til ham, som hun stoppede ind med Fingrene.

Jeg sad et Stykke derfra og betragtede dette på een Gang rørende og primitive Udslag af Moderomsorg og kunne ikke lade være at mindes et Par Episoder fra de mange år, vi havde kendt hinanden.

Den første Gang jeg traf ham, var under en Efterårsorkan, der rasede netop her ved Bopladsen på Saunders-Øen for adskillige år tilbage. Da hændte det, at en Sydvest satte Dønningen således ind, at Søerne slog op over Husene og ind i Husgangene, som fyldtes med Vand, så at Beboerne måtte flygte og hurtigst muligt rykke længere ind på Land. Enhver havde haft travlt med at hytte sig selv og redde sine Kostbarheder ud af Husene, for det Tilfælde at Bølgerne skulle skylle alt væk — da man pludselig blev en Kvinde var, der råbende og gestikulerende sprang omkring ved et af de yderste Huse.

Det var Arnaruluk, den lille Måges Moder, og nu gik det op for alle, at den lamme Mand var blevet glemt inde på Briksen under al Hurlumhejen. Huset lå på et af de mest udsatte Steder, og Dønningerne slog ind gennem Indgangsåbningen med en sådan Kraft, at man hvert Øjeblik kunne vente, at de store Sten, Husene var bygget op med, skulle ramle sammen. Da det var umuligt at komme ind i Huset ad den sædvanlige Vej, måtte Taget rives op bagfra, og da der var bleven frembragt en åbning så stor, at en Mand kunne kravle igennem, blev han dirigeret ind. Her fandt han den ulykkelige drivende i Vand på Briksen, hvert Øjeblik udsat for at blive

suget ud gennem Udgangshullet, når Søerne gennem deres Tilbageslag tømte sig ud gennem Husgangen.

Han lå ganske rolig og iagttog det hele, og et stort Smil gled hen over hans Ansigt, da hans Redningsmand pludselig stod foran ham og uden at spilde mange Ord på Situationen stak ham op gennem Hullet som en anden Byldt, ud til dem, der stod parat til at gribe fat i ham. Han var temmelig medtaget, men ikke med et Ord beklagede han sig over den lille Forglemmelse, der nær havde kostet ham Livet.

Aldrig har jeg i højere Grad set det praktiseret til Bunds, at den, som ikke kan hjælpe sig selv i det eskimoiske Samfund, i en given Situation må tage alt af Nåde. Han var fuldkommen rolig, og kun Glæde lyste ud af hans Øjne.

Vi havde vort Stenhus længere oppe på Land, og da det ikke blot var det største, men omtrent også det eneste, der var blevet skånet af Stormen, lod jeg ham bringe derop; i de Uger, han lå her, medens Husene ved Bopladsen blev sat i Stand, lagde vi Grunden til vort mangeårige Venskab.

Han var fyldt med gamle Myter og Sagn, som jeg omhyggeligt har nedskrevet, og da han dengang endnu kunne bevæge Fingre og Håndled, udskar han små fantastiske Figurer af Hvalrostand, som senere havnede på vort etnografiske Museum som et Udtryk for eskimoisk Kunstfærdighed. Det var dels Mennesker, dels Dyr, alle prægede af en skarp Iagttagelsesevne og en vis burlesk Realisme.

En anden Situation, som jeg ligeledes kommer til at tænke på, nu da jeg ser ham madet af sin Moder som en hjælpeløs nyfødt, skriver sig fra et Møde, vi engang havde midt under Mørketiden i Nærheden af en Bræ ved Netsilivik.

Jeg var på Vej nordover sammen med nogle Kammerater for at fejre nogle Kødgilder på „Læsiden", da vi på et Sted, hvor vi ellers ikke havde ventet at se noget menneskeligt, overraskedes ved en mægtig Lejrfakkel, der lyste ud over Isen. Hundene, som lugtede Mennesker og Nattekvarter, fløj af Sted med os, og i Løbet af en god halv Times Tid havde vi tilbagelagt et Par Mil og kørte fuldstændig blændede op i en Snehytte, der var under Opførelse.

Næppe havde vi gjort Holdt, før vi hørte en Mand skælde, ude af sig selv af Ophidselse, og vi kendte øjeblikkelig Stemmen: Det var Tatteratten. Det lignede så lidt dette Paradigma på Ro at falde ud af Ligevægten, at vi stod som himmelfaldne.

Manden, der byggede Snehytten, var en skikkelig, men ikke altid lige heldig Fyr, hans Svoger for Resten, ved Navn Inukitsoq, som havde taget sig for at skaffe den lamme Mand lidt Tidkort i Mørketiden ved at køre ham på en Besøgsrejse.

Det var bælgmørkt og så koldt, at vore Pelse var hvide af Rimen fra vor ånde, og dog lå Tatteratten i sine elendige Skind med Ansigtet rygende af Varme.

„Jeg tror, han er gået fra Forstanden!" råbte Inukitsoq. „Der har han ligget, lige siden vi gjorde Holdt, og skældt som en gal Hund!"

„Jamen hvad er der da sket?"

Inden Inukitsoq atter kunne få Tid til at indføre et Ord, skar Tatteratten igennem med sin skarpe Stemme:

„Det er virkelig ikke, fordi jeg er kommen en Smule til Skade!"

„Men hvad er der dog?" råbte vi igen i Munden på hinanden.

„Han har knækket et Ben og en Arm under vor Nedkørsel fra Bræen. Hundene tog Magten fra mig, og så gled jeg på den glatte Is og måtte slippe Slæden, der trillede hele Vejen ned til Isfoden med Tatteratten. Han var jo surret fast til Læsset!"

„Og så tror I naturligvis, at det er, fordi jeg har stødt mig en Smule, at jeg skælder ud? Aldeles ikke! Det er kun, fordi denne store, stærke Klodrian endnu ikke har fået lært at styre en Slæde ned over en Bræ, at jeg blev gal i Hovedet. Sådan en Ungdom!"

Med dette ikke usædvanlige Udfald mod den opvoksende Uduelighed syntes endelig den lamme at være kommen til Bunden af sin Vrede, og han udstødte nu ved Synet af vore forfjamskede Ansigter en så hjertelig Latter, at ingen af os til Trods for de knækkede Arme og Ben kunne lade være at le med; og således udløstes som så mange Gange før alle Genvordigheder efter disse mærkelige Menneskers Sædvane i Halløj og Kommers.

Nu lå vi altså ved Saunders Island i Sommervarme uden Ærgrelser af nogen Art og ventede på Skotterne; og vi tænkte sikkert hver på sin Måde på det store Forårsskib og al den Uro, det ville føre med sig. For mig betød det Bud fra Slægt og Venner; men for Tatteratten var det selve Eventyret. Roligt og majestætisk skulle Skibet dukke op af Havet og glide ind mod Iskanten; og i nogle få Timer skulle der handles og tuskes og vendes op og ned på alle de Begreber, man havde om, hvad der fandtes på Jorden.

Skibene kom jo med store Besætninger på over et halvhundrede Mand, der hver for sig medbragte de mærkeligste Forsyninger til Tuskhandelen med de ville Folk, som de vidste skulle findes på de yderste Grænser af deres Rute. Og Eskimoerne skulle forvirres over alt det, de ikke forstod, og bortgive mange af deres kostbare Skind for Bagateller, de ingen Brug havde for. Men det var nu eengang Skik i de første Tider, at mange af de hvide Mænd tog, hvad de så, og gav i Stedet, hvad de fandt for godt.

Det, der for Eskimoerne var det væsentligste, var heller ikke så meget Varerne, de tiltuskede sig, som de Oplevelser, der fulgte med. Skibene kom jo som store, fremmede Fugle, ingen kendte; det var, som om de brod den hjemlige Luft med deres egne stærke Vingeslag og bragte med sig den Mystik, man kunne leve på under Vinterens ensformige Mørke. Derfor steg Uroen fra Dag til Dag under Ventetiden, og det blev vanskeligere og vanskeligere for Fangerne at holde Opmærksomheden bundet til Jagten. Man kunne næsten ikke overkomme andet end at vente på det Øjeblik, da det vældige Råb om Skib skulle fylde Luften og indvarsle Sommerens største Begivenhed.

Men denne Gang skulle intet komme bag på os; for da Bopladsen gik til Ro, blev Tatteratten båret op på et Udsigtsfjæld, han måtte personlig hæfte for sin Spådom. Og det blev lovet ham, at såfremt hans Drøm gik i Opfyldelse, skulle en Hund blive ham udleveret fra hvert Spand, og dertil ville en forældreløs Dreng blive stillet til hans Disposition som Kusk.

Men da vi næste Morgen vågnede, havde en tyk Tåge lagt sig klam og kold over Landene, og man så kun nogle få Meter

ud over Vandet. Det blev derfor foreslået, at den lille Måge, der endnu lå oppe på sit Fjæld, skulle bringes ned i et Telt; i et sådant Vejr kunne hans Drøm vel alligevel ikke gå i Opfyldelse. Et Par unge Mænd blev sendt op til ham for at bære ham ned; men til almindelig Munterhed forlangte han at blive liggende; for han troede på sin Drøm, og selv om han intet kunne se, ville dog hans Øren stå mere åbne, når han holdt sig på Afstand af Menneskene.

Når Skibet kom, ville det lægge til ved Iskanten, omtrent ved Edderfugleøerne, og da Båden var for lille til at tage alle med, var det bestemt, at man skulle følge Iskanten udefter fra Øens Østside. Alle Slæderne stod parat på Isfoden, og selv det brogede Sammenskudsspand, der var lovet Tatteratten, var gjort rede med Drengen Asarpana som Kusk. Drømme er så lunefulde, og går de i Opfyldelse, må det aldrig mangle på en lille Belønning.

Om brændende Ønsker kunne hale en skotsk Hvalfanger i Land, skulle Tatteratten denne Dag kunne gøre det; for det var kun sjældent, at man gad have Ulejlighed med at slæbe ham med ud til Skibet, hvor hans he!e Oplevelse plejede at bestå i, at han, liggende ude på Isen et Stykke fra Vidunderet, kunne indånde den fremmede og gådefulde Atmosfære, samtidig med at hans Øjne slugte Gåder.

Og nu var Dagen gået; Tågen lå lige tyk og uigennemtrængelig, og man var allerede begyndt så småt at spotte Manden deroppe, der lå og frøs til ingen Nytte. Ingen havde været på Fangst den Dag; men desto flittigere var Gryderne blevet tømt, og da Aftenen kom og Mad-Døsigheden med den, begyndte man at tale om at gå til Ro for at sove Tågen væk — da et skarpt Råb lød ud over Fjældene:

„Siggartarpaloqissoq!" (Man kunne høre ham fløjte!)

I samme Øjeblik var det, som om en Orkan ryddede op i Teltene og blæste Folk ud, og snart stod de i een stor Klynge, spejdende ud i Tågen, musestille og forventningsfulde, da det kom igen, fjernt men dog umiskendeligt: et langt søgende Pift fra en Dampsirene!

Først stod man som naglet til Pletten; det var Vejret, der samledes. Og så kom Råbet, Jubelskriget:

”Skib, Skib! Det store Skib!”

Men den lille Måge lå oppe på sit Fjæld med den lange Ventetids Kulde i sine lemmer og et triumferende Sejrssmil om sine smalle Læber.